

Les figues cauen de l'arbre, són bones i dolces; i quan cauen se'ls esquinça la pell rogenca. Un vent tramuntanal sóc jo per a figues madures.

Així, com figues, cauen per a vosaltres aquests ensenyaments, amics meus: beveu-ne ara el suc, mengeu-ne la dolça carn! Entorn hi ha la tardor, i el cel pur, i la tarda.

Guaiteu, quina plenitud que hi ha entorn nostre! I de l'exuberància estant fa goig de mirar cap a mars llunyans.

Fa temps, en mirar cap a mars llunyans, la gent deia *Déu*; però ara us he ensenyat a dir: *Superhome*.

Déu és una suposició; però jo vull que el vostre suposar no arribi més lluny que la vostra voluntat creadora.

¿Podríeu vosaltres *crear* un Déu?—Doncs, sobretot no em parreu de Déu! Sí que podríeu crear, però, el Superhome.

Potser no pas vosaltres mateixos, germans meus! Però podríeu recrear-vos en pares i avantpassats del Superhome: i que *aquest* sigui el vostre millor crear!—

Déu és una suposició: però jo vull que el vostre suposar es limiti al que és pensable.

¿Podríeu vosaltres *pensar* un Déu?—Però que *Voluntat de Veritat* signifiqui això per a vosaltres, que tot es transformi en humanament pensable, humanament visible, humanament sensible! Els vostres propis sentits, penseu-los fins a la fi.

I això que heu anomenat *món*, això ha de ser creat primer per vosaltres: aquest món ha d'esdevenir la vostra raó, la vostra imatge, la vostra voluntat, el vostre amor! I, en veritat, per a benaurança vostra, oh, vosaltres, que teniu coneixement!

¿I com voldríeu suportar la vida sense aquesta esperança, oh, vosaltres, que teniu coneixement? I no us és lícit tenir innats ni l'incomprensible ni l'irracional.

Però, per obrir-vos del tot el meu cor a vosaltres, amics: *si* hi hagués Déus, ¿com suportaria jo no ser cap Déu? *Així doncs*, no hi ha cap Déu!

És cert que n'he deduït aquesta conclusió, però ara se m'enduu.—

Déu és una suposició: però ¿qui fóra capaç de beure's tot el turment d'aquesta suposició sense morir? ¿Al creador, se li ha de prendre la fe i, a l'àguila, el planar en l'horitzó de l'àguila?

Déu és una pensada que fa que es torci tot allò que és recte, i que fa que doni voltes tot allò que està dret. ¿I doncs? ¿Que potser ha fugit el temps i tot allò que és transitori no és res més que mentida?

Pensar això és vòrtex i vertigen per a carcanades humanes, i un vòmit i tot per a l'estómac: en veritat, de suposar això, en dic *la malaltia que fa que tot doni voltes*.

Malvat en dic, i *enemic de l'home*, de tot això: de totes aquestes doctrines de l'U i del Ple, i de l'Immòbil i del Sadoll i del No Transitori!

Tot allò que és transitori—no és sinó un símbol!¹ I massa que menteixen els poetes!—²

Però és del Temps i de l'Esdevenidor que han de parlar els millors símbols: una lloança han de ser i una justificació de tot allò que és transitori!

¹ Inversió de la frase final del *Faust* II, de Goethe, v. 12.104 – 12.105. Cf. també II, «Dels poetes», p. 172, nota 2.

² Aristòtil cita aquesta mateixa frase d'Homer i manifesta que és una «dita» (*Metafísica*, 983n, 3). Cf. Soló, fragment 26 (Hiller). Nietzsche desenvolupa aquesta idea a II, «Dels poetes».

Crear—vet aquí la gran redempció del sofriment i allò que fa que la vida es torni lleugera. Però perquè hi hagi el Creador, hi ha d'haver sofriment i molta transformació.

Sí, moltes morts amargues cal que hi hagi en la nostra vida, oh, vosaltres, creadors! Sigueu així defensors i justificadors de tot allò que és transitori.

Perquè el Creador sigui, ell mateix, l'infant que torna a néixer, per això cal que sigui també la partera i el dolor de la partera.

En veritat, a través de cent ànimes he fet el meu camí, i a través de cent bressols i plors de part. Moltes vegades he pres comiat; conec els darrers moments que esquincent el cor.

Però així ho vol la meua voluntat creadora, el meu destí. O, per dir-vos-ho més sincerament: precisament aquest destí—és allò que vol la meua voluntat.

Tot allò que és sensible pateix en mi i està empresonat: però el meu voler ve sempre a mi com el que m'allibera i em duu alegria.

El voler fa lliure:¹ vet aquí la veritable doctrina de la voluntat i de la llibertat—així us ho ensenya Zaratustra.

Ja no voler més i ja no avaluar més i ja no crear més!, ai, que aquesta gran fatiga romanguí sempre lluny de mi!

També només en el fet de conèixer sento el plaer de la meua voluntat d'engendrar i d'esdevenir; i si hi ha innocència en el meu coneixement és perquè hi ha voluntat d'engendrar.

¹ Cf. II, «De la redempció», i III, «De les antigues taules, i de les noves», 16. Cal entendre-la com una antítesi de la dita evangèlica: «La veritat us farà lliures», cf. Joan 8, 32, passant per la reelaboració que en fa Hegel amb «El treball fa lliure», frase que esdevindrà tristament cèlebre en tant que escarni sota el qual passaven els presoners dels camps de concentració nazis en entrar-hi per a ser exterminats.

Lluny de Déu i dels déus se m'ha endut aquesta voluntat; ¿què, doncs, hi hauria per crear, si els Déus—existissin?

Però és cap a l'home que m'empeny sempre de nou la meva apassionada voluntat de crear; així se sent empès el martell cap a la pedra.

Ai, vosaltres, homes, per mi en la pedra dorm una imatge, la imatge de les meves imatges! Ai, i que aquesta imatge hagi de dormir en la pedra més dura, en la més lletja!

Ai, ara el meu martell s'arbora d'ira contra la seva presó. De la pedra boten rocs: i a mi, ¿què m'importa?

La vull perfer: perquè una ombra ha vingut a mi—la més silenciosa i la més lleu de totes les coses vingué a mi un dia.

La bellesa del Superhome vingué a mi com a ombra. Ai, germans! A mi, ¿què m'importen ja—els déus?—

Així parlà Zaratustra